

Arrest

nr. 183 736 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op (...) in Irak, te Bagdad. U woonde tot de scheiding van uw ouders in 2000 in de al-Washash wijk te Bagdad en verhuisde nadien naar Abu Graïb. In 2005 verliet u Irak en ging u met uw familie naar Amman, Jordanië. U woonde daar een jaar en verbleef dan nog een jaar in Syrië. In 2007 keerde u terug naar Bagdad, waar u in de wijk Abu Graïb woonde.

Eind 2014 werden u, uw broer M. (...) en uw vader gearresteerd door mensen van het leger en Asaïb Ahl al-Haq. U werd met een legervoertuig eerst naar de eenheid van de wijk gebracht die zich bevond op een plek waar vroeger een school was. U bleef daar één dag en u werd dan overgebracht naar het hoofdkwartier van de militaire eenheid.

Uw vader werd na één week vrijgelaten. U en uw broer M. (...) werden een maand vastgehouden en gefolterd. U werd samen met uw broer na een maand uit de gevangenis gezet en op straat gegooid. Mensen vonden u en uw broer op straat en brachten jullie naar het Abu Ghraïb ziekenhuis. Nadat u en uw broer het ziekenhuis verlaten hadden, verhuisde u samen met uw familie naar de wijk Yarmouk in Bagdad.

Uw broer verliet in mei 2015 Irak en vertrok naar Turkije waar hij bij uw neef verbleef.

U woonde 5 maanden in Yarmouk en verhuisde nadien naar het Mansour district in Bagdad. Toen u daar woonde, kwamen er mensen langs van het Mehdi leger die vroegen of u en uw vader zich wilden aansluiten bij hen. U weigerde mee te werken met hen. U woonde sinds dat moment niet meer thuis, maar sliep in het restaurant waar u werkte.

U verliet Irak samen met uw vader op 15 augustus 2015 en reisde met het vliegtuig naar Erbil. U nam in Erbil een bus en reisde naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u samen met uw broer en nam u de boot naar Griekenland. Uw vader keerde toen terug naar Irak om voor de rest van het gezin te zorgen. Vanuit Griekenland zette u uw reisweg verder over land en reisde u onder meer door Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 1 september 2015 in België aan te komen. U diende uw asielaanvraag in België in op 3 september 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: Uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een medisch attest van u en uw broer, het nationaliteitsbewijs van uw broer, uw woonstkaart en de identiteitskaart van uw broer.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Bagdad zal vermoord worden door leden van de sjiiitische militie Asaïb Ahl al-Haq en het leger. U werd door hen gearresteerd samen met uw vader en broer. U en uw broer werden in de gevangenis gemarteld. Daarnaast vreest u ook vermoord te worden door het Mehdi leger omdat u weigerde zich bij hen aan te sluiten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongelooftwaardig is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw broer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden over verschillende elementen van uw asielrelaas.

Zo legden u en uw broer inconsistente verklaringen af over de periode tijdens de welke u in gevangenschap zat. Toen u werd gevraagd of u uw broer tegenkwam in de gevangenis, bleef u vaag en zei u eerst dat u hem 'soms' hoorde toen hij gefolterd werd en dat u elkaar 'soms' zag in de kamer met andere mensen toen hij naar de foltering werd gebracht. Toen u werd gevraagd wanneer u uw broer voor het eerst zag tijdens jullie detentie, antwoordde u dat u zich dit niet herinnerde en dat uw broer soms, als hij voor u werd gebracht, zo bebloed was dat u hem niet herkende. Toen u nogmaals werd gevraagd hoe vaak u uw broer zag, zei u dat u dat niet wist (CGVS, pg. 11). Uw vage verklaringen over het aantal keer dat u uw broer zou hebben gezien, wanneer u hem voor het eerst zou hebben gezien en de omstandigheden waarin jullie elkaar zagen, contrasteren met de verklaringen van uw broer ter zake. Uw broer verklaarde immers in detail dat hij u de eerste keer zag na een week in de gevangenis en dat u toen een hele dag bij hem was. Uw broer verklaarde verder dat hij u ook nog een tweede keer zag - twee weken later - en dat u toen anderhalve dag samen was (CGVS broer, pg. 14 & 15). Wanneer u met de gedetailleerde verklaringen van uw broer werd geconfronteerd gaf u eerst geen verklaring en zei u dat u het niet wist. U wist niet wanneer hij de eerste keer bij u was geweest. U herhaalde dat u uw broer toevallig ontmoette en dat u hem niet herkende omdat hij zo erg bloedde en het altijd donker was op de kamer (CGVS, pg. 11). Deze uitleg verklaart echter niet waarom uw broer wel heel precies kon zeggen wanneer, hoe vaak en hoe lang jullie elkaar zagen tijdens de periode van jullie gevangenschap. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw broer dat jullie ontmoetingen niet gaan over 'toevallige' passages, aangezien uw broer verklaarde dat u respectievelijk een dag en anderhalve dag met hem doorbracht in de gevangenis (CGVS broer, pg. 14 & 15). Uw vage verklaringen over de ontmoetingen met uw broer in de gevangenis staan dan ook in schril contrast met de gedetailleerde verklaringen van uw broer.

Voorts legden u en uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af over jullie arrestatie. Zo verklaarde u dat op het moment van de arrestatie uw vader, uw stiefmoeder en uw broers aanwezig waren. Uw nonkel, die in hetzelfde huis woonde, was er niet omdat hij aan het werk was. De (ex)vrouw van uw nonkel was evenmin thuis aanwezig omdat uw nonkel op dat moment reeds gescheiden was (CGVS, pg. 10). Uw broer verklaarde echter uitdrukkelijk dat de vrouw van uw nonkel wel aanwezig was. Gevraagd wie thuis was op het moment van jullie arrestatie, zei hij: "Mijn vader, en wij en de vrouw van mijn oom langs

vaders kant, want mijn oom ging werken toen, hij werkte in de bouwsector" (CGVS broer, pg. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u erbij dat uw nonkel reeds gescheiden was en dat zijn vrouw er toen niet was. Dergelijk antwoord biedt dan ook geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid met uw broer. Daarnaast verklaarde u dat u niet wist of u samen met uw vader en uw broer in dezelfde wagen werd vervoerd door het leger en de milities (CGVS, pg. 9). Uw broer verklaarde dat u wel samen in dezelfde wagen werd vervoerd (CGVS, pg. 13). Toen u met zijn verklaring geconfronteerd werd, zei u dat u dat niet wist omdat u geblinddoekt werd. Dergelijke verklaring is niet afdoende aangezien dit niet uitlegt hoe uw broer dan wel kan weten dat u in dezelfde wagen zat. Bovendien is het vreemd dat uw broer nergens in zijn relaas vermeldde dat hij geblinddoekt werd toen hij werd vervoerd. De opeenstapeling van deze tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw broer ondermijnt dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bevatten de verklaringen van uw broer inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over het moment van jullie arrestatie, het moment van de vrijlating van uw vader en het moment van zijn eigen vertrek uit Irak. Uw broer beweerde op het eerste interview bij DVZ dat hij gearresteerd werd samen met u begin 2014 (vragenlijst broer CGVS vraag 1). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde de advocaat dat er een fout zou zijn gebeurd en dat het november 2014 moest zijn (CGVS broer, pg 2). Dit lijkt weinig aannemelijk. Het lijkt immers weinig waarschijnlijk dat uw broer of de tolk tijdens het interview bij DVZ zich dusdanig zouden vergissen. Daarenboven werd het interview naderhand voorgelezen en verklaarde uw broer zich hiermee akkoord door het plaatsen van een handtekening. Uw broer gaf daarnaast nog een andere datum voor het moment van de arrestatie en zei dat het in februari of maart 2015 was (CGVS broer, pg. 14). Deze datum is bovendien tegenstrijdig met de datum die u zelf gaf voor de arrestatie, namelijk eind 2014 (CGVS, pg. 5). Toen uw broer de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen werd geconfronteerd, zei hij dat hij niet wist hoe dat kwam en dat hij zich niets herinnerde behalve 'deze datum', wat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft of verklaart (CGVS broer, pg. 16). Daarnaast verklaarde uw broer op het interview bij DVZ ook dat uw vader na één dag vrijkwam (vragenlijst broer CGVS vraag 1). Op het gehoor bij het CGVS verklaarde hij echter dat uw vader na één week vrijkwam. Toen hij hiermee werd geconfronteerd verklaarde uw broer dat hij zoiets niet gezegd had (CGVS broer, pg. 12 & 16). Zoals reeds werd opgemerkt, kan dergelijke tegenstrijdigheid bezwaarlijk aan een loutere vergissing worden toegeschreven, gezien zijn verklaringen bij DVZ hem na afloop van het interview werden voorgelezen. Ten slotte legde uw broer ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment van zijn vertrek. Uw broer verklaarde eerst dat hij in mei 2015 Irak verliet (CGVS broer, pg. 10). Uw broer verklaarde anderzijds dat hij zelf achter zijn identiteitskaart was gegaan die 8 juni 2015 als datum van afgifte heeft (CGVS broer, pg. 10). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd zei hij dat hij het niet wist en dat hij soms dingen vergeet (CGVS, pg. 17). Ook dit is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, gezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat men consistente verklaringen kan afleggen over een dermate belangrijke gebeurtenis als het moment van vertrek uit het land van herkomst. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van u en uw broer.

Voorts is het feit dat u en uw vader verplicht zouden worden om zich aan te sluiten bij het Mehdi leger tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016). Uit die informatie blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. U kon daarnaast ook niet aannemelijk maken waarom men net u zou willen inlijven. U zei dat ze wouden dat u zich bij hen aansloot omdat u niet betrokken was bij een partij (CGVS, pg. 6). U verklaarde ook dat de milities denken dat soennieten terroristen zijn (CGVS, pg. 6). U gaf daarnaast ook zelf aan dat u geen militaire opleiding hebt gehad en dat u ook geen opleiding hebt gehad om met wapens om te gaan (CGVS, pg. 13). In deze context- het feit dat u soenniet bent en geen militaire opleiding heeft gekregen - is het dan ook weinig waarschijnlijk dat de milities u zouden inlijven wanneer ze enkel geïnteresseerd zijn om te werken met mensen die erg gemotiveerd zijn, aangezien er veel tijd en middelen in de opleiding van de nieuwe rekruten kruipen. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart en het

nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw broer bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Abu Ghraïb die in deze beslissing niet worden betwist.

Wat betreft de door u en uw broer neergelegde medisch attesten, die zouden moeten bewijzen dat u en uw broer werden gefolterd, moet worden opgemerkt dat de – overigens héél erg summiere – vaststellingen in deze attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin jullie de beschreven verwondingen hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; niettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Ter verschoning van de tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer werden vastgesteld, verklaarde uw advocaat dat uw broer verward en psychologisch kwetsbaar is, en daardoor moeilijkheden heeft met data (CGVS, pg. 13). U verklaarde dat hij wonden had aan zijn hoofd en hierdoor regelmatig zijn bewustzijn verloor (CGVS, pg. 7). Hijzelf legde hierover ook gelijkaardige verklaringen af en zei dat hij een paar keer bewusteloos raakte door psychologische problemen (CGVS broer, pg. 12 & 16). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw broer wat betreft zijn psychologische problemen geen enkel medisch attest voorlegt. Daarnaast blijkt niet dat uw broer zijn beweerde mentale problemen het hem onmogelijk maken om op een coherentie manier zijn verhaal te vertellen of om bepaalde data te onthouden of gebeurtenissen in de tijd te situeren. Zo kan uw broer wel de exacte datum geven van het vertrek uit Turkije, de aankomst in België en de datum waarop hij zijn asielaanvraag heeft ingediend (CGVS, pg. 11). Daarnaast kan uw broer ook het jaar geven waarin uw ouders gescheiden zijn (CGVS, pg. 6). De loutere bewering dat uw broer psychologische problemen zou kennen, kan dus niet als verschoning worden gezien voor de verschillende ernstige tegenstrijdigheden die werden vastgesteld en die bovendien geen details betreffen, maar aan de kern van jullie asielrelaas raken.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de

aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in,

en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de broer van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar broer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de motiveringsplicht, van “*het gezag van de handelingen*”, van “*de rechten van de verdediging*”, van de samenwerkingsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn zij van mening dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2.1. Waar verzoekende partijen de schending inroepen van de artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoeren op welke manier deze artikels zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormelde artikels zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partijen in hun feitenrelaas in hun verzoekschrift nieuwe feitelijke elementen aanhalen, namelijk dat hun oom langs vaderszijde eind juni, begin juli 2016 vermist werd en zijn lijk werd

teruggevonden met als doodsoorzaak verwondingen door vuurwapens, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen deze beweringen niet staven aan de hand van bewijsstukken. Bovendien zetten zij nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke manier deze nieuwe feitelijke elementen van invloed zouden kunnen zijn op de bestreden beslissingen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen zijn het niet eens met de bestreden beslissingen en menen dat hun asielrelaas als geloofwaardig moet beschouwd worden. Verzoekende partijen stellen dat ontmoetingen van een halve dag en anderhalve dag ook toevallige ontmoetingen zijn. Bovendien dient de context waarin deze ontmoetingen plaatsvonden mee in overweging te worden genomen. Zij verklaarden immers dat zij toen zwaar gefolterd werden en leggen medische attesten neer die dit staven. Men mag van slachtoffers van foltering niet verwachten dat zij steeds een coherent relaas kunnen voorbrengen, onder andere omdat foltering ook psychologische gevolgen hebben. Dit vormt volgens verzoekende partijen een verklaring voor het feit dat sommige elementen soms vaag kunnen zijn. Tweede verzoekende partij betwist vervolgens als zou zij gezegd hebben dat de vrouw van haar oom langs vaderszijde aanwezig is geweest en meent dat dit enkel een misverstand kan zijn. Verder stellen verzoekende partijen dat *“A. (...) als eerste geblinddoekt (werd) (...) en heeft M. (...) kunnen zien dat hij naar die auto gebracht werd. A. (...) werd al in de auto geplaatst toen zijn broer M. (...) en zijn vader mishandeld werden”*. Aangaande de door tweede verzoekende partij afgelegde tegenstrijdige verklaringen over het moment van hun arrestatie, de vrijlating van hun vader en haar vertrekdatum uit Irak herhalen verzoekende partijen hun eerdere verklaring dat tweede verzoekende partij omwille van haar foltering fysiek en psychologisch getraumatiseerd is waardoor zij de data niet kan onthouden. Waar verwerende partij van oordeel is dat de psychologische problemen geen uitleg bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen verzoekende partijen erop dat uit het gehoorverslag blijkt dat tweede verzoekende partij wel degelijk moeilijkheden heeft met data en dat de psychologische gevolgen niet een zwart-wit verhaal zijn.

2.2.5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen afdoende argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot het herhalen van hun verklaringen en het tegenspreken van de conclusies van verwerende partij zonder deze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit hun land van herkomst.

Vervolgens wijst de Raad erop dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is aldus een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekende partijen, onder meer door het afleggen van onderling tegenstrijdige en inconsistente verklaringen, de door hen ingeroepen feiten geenszins aannemelijk hebben weten voor te stellen.

Waar verzoekende partijen van mening zijn dat er geen rekening werd gehouden met de context, namelijk dat zij slachtoffers waren van foltering tijdens hun detentie, gaan zij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissingen dat er gezien de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen hun verklaringen onderling en hun opeenvolgende verklaringen geen enkel geloof kan gehecht worden aan hun asielrelaas, inclusief hun beweerde arrestatie, detentie en behandeling tijdens deze detentie. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt bovendien duidelijk dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoekende partijen reeds neergelegde (heel érg summiere) medische attesten maar dat de commissaris-generaal terecht opmerkt dat deze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekende partijen de beschreven verwondingen hebben opgelopen. Evenmin brengen verzoekende partijen enig medisch attest bij waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.6.1. In verband met het door hen aangebrachte medisch attest verwijzen verzoekende partijen voorts naar rechtspraak van het EHRM, meer bepaald *R.C tegen Zweden* van 9 maart 2010, *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013 en *I. tegen Zweden* van 5 september 2013. Verzoekende partijen

stellen dienaangaande dat *“(u)it al deze rechtspraak kan worden besloten dat het uiterst belangrijk is om een analyse van alle gecombineerde elementen om een schending van artikel 3 in geval van terugkeer te onderzoeken, geloofwaardigheid is een van deze elementen, alsook het medisch attest, de situatie ter plaatse en het gevolg in geval van terugkeer van het behouden van littekens”*. In ieder geval volstaat het niet om geen rekening te houden met een medisch attest louter omwille van de ongeloofwaardigheid van een asielzoeker. In dit verband is het onbetwistbaar dat de medische attesten, hoe summier zij ook zijn, duidelijk stellen dat de verwondingen mogelijks het gevolg zijn van folteringen en mishandelingen. Het louter feit dat de dokter de omstandigheden van deze folteringen niet kan nagaan, is niet voldoende om geen verder onderzoek te voeren. De reeds neergelegde attesten bieden geen enkele zekerheid over de oorzaak van de letsels maar besluiten wel dat, vanuit medisch oogpunt, de aanwezige letsels aan folteringen kunnen worden gelinkt. Verzoekende partijen leggen bovendien een nieuw medisch attest inzake eerste verzoekende partij neer (bijlage 3 van het verzoekschrift) waaruit blijkt dat de verwondingen aan haar linkerschouder een tiental brandwonden zijn die zij wijt aan verbrandingen met sigaretten en dat zij tevens een litteken aan haar linkerelleboog heeft dat een oorlogslitteken is. Verzoekende partijen menen dat bovendien tevens de vraag moet worden gesteld of het feit dat een soenniet littekens van foltering vertoont op zich geen risico inhoudt in geval van ondervraging of arrestatie van de veiligheidsdiensten of van de sjiiitische milities.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel dat de commissaris-generaal *in casu* op basis van veelvuldige en pertinente motieven tot de vaststelling is gekomen dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd waarom de door verzoekende partijen aangehaalde arrestatie door het leger en *Asib Ahl al-Haq* en de daaruit volgende detentie niet geloofwaardig zijn, waardoor er bijgevolg evenmin geloof kan gehecht worden aan de door verzoekende partijen beweerde foltering die zij er zouden hebben ondergaan.

De Raad wijst erop dat documenten, zo ook medische attesten, enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Voorts is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal in verband met de door verzoekende partijen reeds neergelegde (heel erg summiere) medische attesten terecht opmerkt dat deze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin verzoekende partijen de beschreven verwondingen hebben opgelopen. Immers wordt dienaangaande terecht gesteld dat *“Wat betreft de door u en uw broer neergelegde medisch attesten, die zouden moeten bewijzen dat u en uw broer werden gefolterd, moet worden opgemerkt dat de – overigens héél erg summiere – vaststellingen in deze attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin jullie de beschreven verwondingen hebben opgelopen. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; niettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.”*.

Wat betreft het thans bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest ter staving van de verwondingen van eerste verzoekende partij (bijlage 3), bemerkt de Raad eveneens dat, waar het medisch attest melding maakt van verschillende littekens (brandwonden) op de linkerschouder en linkerelleboog, ook dit medisch verslag geen sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij deze verwondingen opliep. Wederom dient benadrukt te worden dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, dat rekening houdend met zijn bevindingen de arts vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en hij dit onder meer kan afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, doch desalniettemin kan een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. *In casu* blijkt uit het medisch attest dat de vaststellingen met betrekking tot de omstandigheden waarin eerste verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen, gebaseerd zijn op de verklaringen van eerste verzoeker zelf, verklaringen die echter geheel ongeloofwaardig werden bevonden.

Gezien de algehele ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, kunnen de in de medische attesten beschreven littekens en andere vaststellingen bijgevolg niet het gevolg zijn van de door verzoekende partijen beweerde foltering in het hoofdkwartier van de militaire eenheid.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Gezien verzoekende partijen nalaten geloofwaardige verklaringen af te leggen aangaande de omstandigheden waarin zij de vastgestelde verwondingen hebben opgelopen, laten zij de asielinstanties niet toe kennis te nemen van de ware toedracht van deze omstandigheden.

Wat de verwijzing van verzoekende partijen betreft naar drie arresten van het EHRM (*R.C. tegen Zweden* van 9 maart 2010, *I. tegen Zweden* van 5 september 2013 en *R.J. tegen Frankrijk* van 19 september 2013) die betrekking hebben op asielzoekers die sporen van marteling vertonen op hun lichaam, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekende partijen neergelegde medische attesten die melding maken van littekens op het lichaam van verzoekende partijen. Echter om redenen die hoger zijn weergegeven, zijn deze medische verslagen geen sluitend bewijs van de door verzoekende partijen beweerde ondergane vervolgingsfeiten. Voorts merkt de Raad op dat elk van de drie door verzoekende partijen geciteerde arresten heel specifieke situaties betreft en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij zich in identieke situaties zouden bevinden als de personen die het onderwerp van de desbetreffende rechtspraak hebben uitgemaakt.

2.2.7.1. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat uit objectieve informatie blijkt dat de sjjiitische milities en de veiligheidsdiensten zich al in het verleden schuldig maakten aan mishandelingen louter omwille van de soennitische strekking van iemand en/of om hem iets te laten bekennen en omwille van hun (al dan niet toegeschreven) sympathie voor ISIS (bijlagen 4 en 13-16 van het verzoekschrift). Het door hen beschreven verloop en de reden voor de foltering blijken dus helemaal geloofwaardig te zijn. Uit een Zweeds rapport van 18 juli 2016 blijkt dat de macht van de sjjiitische milities vandaag nog steeds heel groot is in de *Bagdad Belts* in het algemeen en in Abu Ghraib in het bijzonder. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar het e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties (bijlage 5 van het verzoekschrift), waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad.

2.2.7.2. De Raad merkt evenwel vooreerst op dat de loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie betreffende de sjjiitische milities, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partijen op bovenstaande wijze in gebreke blijven.

Verder bemerkt de Raad nog dat, hoewel uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie en de informatie in het administratief dossier blijkt dat soennieten in Bagdad een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, verzoekende partijen niet aantonen en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soennieten zijn en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zouden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu aan het door hen voorgehouden asielrelaas – zij zouden gearresteerd zijn geweest door mensen van het leger en de sjjiitische milite *Asaib Ahl al-Haq* en hierbij gefolterd zijn – geen enkel geloof kan worden gehecht.

Daar waar verzoekende partijen in verband met hun profiel als soenniet en het risico dat zij hierdoor lopen nog verwijzen naar het e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal en andere Europese asielinstanties (bijlage 5 van het verzoekschrift), waarin aan de andere Europese asielinstanties de vraag gesteld werd naar hun beleid ten aanzien van soennitische aanvragers uit Bagdad, stelt de Raad evenwel vast dat dit intern e-mailverkeer tussen de Belgische asielinstanties en andere Europese asielinstanties dateert van september 2015 en bovendien slechts erg beknopte antwoorden vanwege de verschillende asielinstanties bevat, waardoor deze e-mails dan ook geenszins van aard zijn om de recentere en uitgebreide landeninformatie waarop bovenstaande conclusies gebaseerd zijn, te weerleggen.

2.2.8.1. Waar het volgens verwerende partij weinig waarschijnlijk is dat er een gedwongen rekrutering plaatsvond, wijzen verzoekende partijen erop dat het feit dat iets 'weinig waarschijnlijk is' niet toelaat om

uit te sluiten dat het wel is gebeurd, zeker in de context van Bagdad, en verwijzen zij dienaangaande naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 166 157 van 20 april 2016 en nr. 170 492 van 24 juni 2016).

2.2.8.2. De Raad wijst er echter op dat *in casu*, naast de vaststelling dat de bewering dat eerste verzoekende partij en hun vader verplicht zouden worden om zich aan te sluiten bij het *Mehdi* leger tegenstrijdig is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij evenmin kon overtuigen waarom ze haar dan wel, tegen de algemene gang van zaken in, met dwang zouden willen inlijven. Immers werd dienaangaande door verwerende partij het volgende gemotiveerd: *“U kon daarnaast ook niet aannemelijk maken waarom men net u zou willen inlijven. U zei dat ze wouden dat u zich bij hen aansloot omdat u niet betrokken was bij een partij (CGVS, pg. 6). U verklaarde ook dat de militie denken dat soennieten terroristen zijn (CGVS, pg. 6). U gaf daarnaast ook zelf aan dat u geen militaire opleiding hebt gehad en dat u ook geen opleiding hebt gehad om met wapens om te gaan (CGVS, pg. 13). In deze context- het feit dat u soenniet bent en geen militaire opleiding heeft gekregen - is het dan ook weinig waarschijnlijk dat de militie u zouden inlijven wanneer ze enkel geïnteresseerd zijn om te werken met mensen die erg gemotiveerd zijn, aangezien er veel tijd en middelen in de opleiding van de nieuwe rekruten kruipen. De door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.”* Verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft.

Wat betreft de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partijen verwijzen, bemerkt de Raad nog dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwaarde heeft en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.9. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij zorgbehoevend is en reeds verklaarde dat zij geen toegang kon krijgen tot de nodige psychiatrische zorgen in Irak, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen tot op heden geen enkel attest neerleggen ter staving van de psychologische problemen van tweede verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekende partij zelf dat zij in Irak wel degelijk kon rekenen op psychiatrische bijstand (administratief dossier M. K. J. Z., stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 06/06/2016, p. 9, 13 en 16; administratief dossier A. K. J. Z., stuk 13, deel 9). Waar verzoekende partijen in dit verband nog verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de arresten nrs. 170 819, 170 820 en 170 821 van 29 juni 2016), wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.2.10. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier A. K. J. Z., stuk 14, landeninformatie, deel 3; administratief dossier M. K. J. Z., stuk 19, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (administratief dossier A. K. J. Z., stuk 14, landeninformatie, deel 3; administratief dossier M. K. J. Z., stuk 19, landeninformatie, deel 3) en de recentere informatie die door verwerende partij samen met haar nota met opmerkingen werd neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de

controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgefallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een

minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier A. K. J. Z., stuk 14, landeninformatie, deel 4; administratief dossier M. K. J. Z., stuk 19, landeninformatie, deel 4)).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) tevens belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door verwerende partij per aanvullende nota en getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in voormeld standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47): "*Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.*"

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekende partijen en verwerende partij en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (UNHCR *Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (UNHCR *Position on Returns to Iraq*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het argument dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie blijkt dat het totaal aantal asielaanvragen van Iraakse burgers die in Europa asiel aanvragen fors gestegen is en dit alleen mogelijk kan zijn als het aantal Irakezen die uit Irak vluchten ook toeneemt (bijlage 10) en dat ook op het Belgische niveau het aantal asielaanvragen van Irakezen fors gestegen is (bijlage 11), is niet bij machte om hier afbreuk aan te doen, temeer daar deze informatie een overzicht geeft van de situatie in het jaar 2015.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen benadrukken in hun verzoekschrift dat zij afkomstig zijn van Abu Graïb, gelegen in de zogenaamde "*Bagdad belts*", en niet van Bagdad-stad, en wijzen erop dat er in het arrest van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk van 1 oktober 2015 onderscheid wordt gemaakt tussen de situatie in Bagdad-stad en de situatie in de omliggende gebieden, de zogenaamde "*Bagdad belts*" en bijkomend geoordeeld wordt dat de situatie in bepaalde, niet exhaustief weergegeven, gebieden in de "*Bagdad belts*" wordt gekenmerkt "*door een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn*". Ook uit het e-mailverkeer tussen het Commissariaat-generaal en de Europese asielinstanties (bijlage 5 van het verzoekschrift) blijkt dat onder andere Duitsland een onderscheid maakt tussen de veiligheidssituatie in Bagdad-stad en andere regio's in de provincie Bagdad. Verzoekende partijen menen dat het administratief dossier onvoldoende specifieke informatie bevat aangaande de veiligheidssituatie in de "*Bagdad belts*", Abu Graïb in het bijzonder, en voegen als bijlage bij hun verzoekschrift verschillende rapporten en internetartikelen aangaande de veiligheidssituatie in Abu Graïb (bijlagen 6, 8 en 13-16). Tevens verwijzen verzoekende partijen in dit verband naar het arrest nr. 167 538 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 mei 2016.

De Raad wijst er evenwel op dat uit informatie die door verwerende partij samen met haar nota met opmerkingen werd bijgebracht blijkt dat de *Bagdad Belts* de residentiële, landelijke en industriële gebieden rondom de stad Bagdad omvat, alsook een netwerk van verkeerswegen, rivieren, en andere verbindingswegen in een straal van 30 à 50 kilometer rond Bagdad, en die de hoofdstad verbinden met de rest van het land. In tegenstelling tot wat de naam suggereert, liggen de *Bagdad Belts* niet alleen in de provincie Bagdad, maar ook in de aangrenzende provincies. De *Belts* omvatten de steden Taji (provincie Bagdad) tot Tarmiyah (provincie Bagdad), Baquba (provincie Diyala), Buhriz (provincie Diyala), Besmayah and Nahrwan (provincie Bagdad), Salman Pak (provincie Bagdad), Mahmudiyah (provincie Bagdad), Sadr al-Yusufiyah (provincie Bagdad), Fallujah (provincie Anbar) and Karmah (provincie Anbar).

Niettegenstaande het *Upper Tribunal* de gebieden in de *Bagdad Belts* waar de situatie gekenmerkt wordt door "*een situatie 15 c)*" niet specifiek bij naam noemt, komt uit de bewoordingen in het arrest wel duidelijk naar voren dat het *Upper Tribunal* de dorpen, steden en gebieden bedoelt gelegen in de vijf provincies die deel uitmaken van de zogenaamde betwiste gebieden (de provincies Anbar, Diyala, Kirkuk, Ninewah en Salaheddin) en die gebieden van de *Belts* die het grensgebied vormen tussen de provincie Bagdad en de 'betwiste gebieden' (zie AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)*, 1 oktober 2015, punt 138 -146). Hoewel er niet vanuit kan gegaan worden dat de situatie die in het arrest geschetst wordt (een arrest dat dateert van oktober 2015, maar zich baseert op landeninformatie van 2014-begin 2015) nog actueel is, wijst de Raad erop dat nergens in dit arrest gesteld wordt dat er ook in de *Bagdad Belts* gelegen in de provincie Bagdad sprake is van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld het vereiste niveau bereikt.

Bovendien bevatten voormelde COI-rapporten van 23 juni 2016 en van 12 augustus 2016 – waarin niet slechts een analyse wordt gedaan van de veiligheidssituatie in Bagdad-stad doch van de gehele provincie Bagdad – geen aanwijzingen dat de situatie in de *Belts* (gelegen in de provincie Bagdad), en in het bijzonder in Abu Graïb, dermate verschilt van de situatie in de rest van de provincie dat dit een andere toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou rechtvaardigen.

Evenmin blijkt dit uit de door verzoekende partijen aangebrachte informatie. Het rapport van het *Institute for the Study of War* aangaande de aanwezigheid van IS in de *Bagdad Belts* dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 6) dateert van 25 november 2014 en is dan ook onvoldoende actueel. Ook het bijgebrachte e-mailverkeer met andere Europese asielinstanties waarin

gevraagd wordt naar het gevoerde beleid ten aanzien van asielzoekers die afkomstig zijn uit Bagdad (bijlage 5 van het verzoekschrift), dat dateert van september 2015, is onvoldoende actueel. Verder brengen verzoekende partijen dienaangaande nog een aantal internetartikelen aan omtrent de veiligheidssituatie in Abu Graïb (bijlagen 8 en 13-16). Echter, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Tevens dient te worden vastgesteld dat verschillende van deze artikelen onvoldoende actueel zijn daar zij dateren van respectievelijk 22 juni 2009 (bijlage 8, artikel "*Abu Ghraib car bomb leaves 10 casualties*"), 30 juni 2014 (bijlage 14) en 17 december 2014 (bijlage 15).

Wat betreft het arrest nr. 167 538 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 mei 2016 waarnaar verzoekende partijen verwijzen, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Tevens dient te worden vastgesteld dat in desbetreffend arrest geoordeeld werd dat de Raad over onvoldoende informatie beschikte om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in de woonplaats van de betrokkene, de impact van deze situatie op de (soennitische) burgerbevolking en het risico dat hieruit in hoofde van de betrokkene voortvloeit, daar de landeninformatie in het administratief dossier onvoldoende (specifieke) informatie bevatte aangaande de veiligheidssituatie in de *Bagdad Belts* in het algemeen en in de woonplaats van de betrokkene, Al Madain in het bijzonder. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat, zoals blijkt uit het voorgaande, nergens in het door verzoekende partijen aangehaalde arrest van het *Upper Tribunal* gesteld wordt dat er ook in de *Bagdad Belts* gelegen in de provincie Bagdad sprake is van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld het vereiste niveau bereikt, dat ook voormelde COI-rapporten van 23 juni 2016 en van 12 augustus 2016, dewelke betrekking hebben op veiligheidssituatie in de gehele provincie Bagdad, geen aanwijzingen bevatten dat de situatie in de *Belts* (gelegen in de provincie Bagdad), en in het bijzonder in Abu Graïb, dermate verschilt van de situatie in de rest van de provincie dat dit een andere toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zou rechtvaardigen en dat evenmin door verzoekende partijen overtuigende elementen worden aangebracht waaruit dit zou kunnen blijken.

Ook de overige informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijzen en als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 4 en 9) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partijen aangehaalde cijfers betreffende het aantal slachtoffers van het geweld in Bagdad in de periode januari-augustus 2016 zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verder bemerken verzoekende partijen betreffende de vaststelling dat in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad werd opgeheven dat dit uitgangsverbod omwille van demonstraties opnieuw tijdelijk in voege is gekomen. Zij verwijzen dienaangaande naar een Zweeds rapport d.d. 18 juli 2016 waaruit dit zou blijken. De Raad stelt evenwel vast dat uit het rapport waarnaar verzoekende partijen verwijzen blijkt dat slechts een tijdelijke avondklok werd opgelegd van enkele uren teneinde de openbare orde te herstellen na demonstraties. Uit deze informatie blijkt dan ook geenszins dat het nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opnieuw in voege is.

Waar verzoekende partijen stellen dat "*niet betwist (wordt) dat dat er ook heel veel interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er een heel hoge graad van geweld heerst en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, § 2, c) wel van toepassing is*" en dat dit aantoonde dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld, waarbij zij tevens verwijzen naar het arrest van het Franse *Cour Nationale du Droit d'Asile* van 11 april 2016 (bijlage 12) waarin geoordeeld werd dat de situatie in Bagdad tegemoet komt aan de criteria van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad door het *Franse Cour Nationale du Droit d'Asile* geenszins bindend is voor de Belgische asielinstanties.

Ook moet erop worden gewezen dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad als een geheel moet worden gelezen en dat de vaststelling dat Bagdad zelf grote vluchtelingenstromen opvangt gezien kan worden als indicatie dat de Irakezen zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen samen gelezen moet worden met de vaststelling dat ook de Bagdadi's zelf niet massaal gevlucht zijn en met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partijen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest nr. 166 152 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Verder verwijzen verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog naar "*RV arrest n° 165.166 van 12 april 2016*", doch ziet de Raad de relevantie niet in van de verwijzing naar het arrest nr. 165 166 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 1 april 2016 – en niet van 12 april 2016 zoals verzoekende partijen stellen – daar dit betrekking heeft op een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) door een persoon met de Bengalese nationaliteit.

Verder bemerkt de Raad nog dat in de bestreden beslissingen nergens werd verwezen naar de informatie aangaande het "*15C-beleid andere landen m.b.t. asielzoekers afkomstig uit Bagdad*" dat zich in het administratief dossier bevindt. De kritiek van verzoekende partijen, de door hen desbetreffend aangevoerde schendingen van artikel 32 van de Grondwet, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de rechten van verdediging, en de ter staving hiervan aangebrachte stukken (bijlage 5 van het verzoekschrift) zijn dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier A. K. J. Z., stukken 13 en 14; administratief dossier M. K. J. Z., stukken 18 en 19), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 06 juni 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.16.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting nog een "*stuk 1*" neer "*dat het bewijs vormt dat de humanitaire situatie in de provincie van Bagdad erger is dan in Bagdad*". Verzoekende partij meent dat dit een aanwijzing is dat het noodzakelijk is om de veiligheidssituatie in Abou Graib verder te

onderzoeken. In stuk 2 worden de cijfers van de slachtoffers van de provincie Bagdad weergegeven en de stukken 3 en 4 betreffen medische documenten van verzoekende partijen die *“meer informatie geven over hun verwondingen”*.

2.2.16.2. Waar verzoekende partijen in stuk 1 onderlijnen dat er in de regio van Bagdad, waaronder Abu Ghraib, een beperkte toegang tot water is, er armzalige sanitaire voorzieningen zijn, de huizen er overbevolkt zijn en er een beperkte toegang is tot gezondheidszorg oordeelt de Raad dat deze loutere omschrijving van de moeilijke leefomstandigheden – waar trouwens ook verwerende partij in onderhavige bestreden beslissingen naar verwijst – niet aantoonst dat verzoekende partijen enkel door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat daarenboven voormelde door verzoekende partijen benadrukte leefomstandigheden geen afbreuk doen aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Aangaande het weergeven van de slachtoffers in de Bagdad-regio herhaalt de Raad echter dat het gegeven dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen in het voorgaande niet wordt betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Voor wat betreft de twee medische attesten verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 2.2.6.2. algemeen is gesteld betreffende de bewijswaarde van medische attesten. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat het tweede medische attest dat volgens de nota tweede verzoekende partij zou betreffen nauwelijks tot niet leesbaar is en dat het opvallende is dat het eerste medische attest dat eerste verzoekende partij betreft door dezelfde dokter en op dezelfde datum werd opgemaakt als het reeds eerder bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest betreffende dezelfde persoon en om dezelfde littekens te beschrijven in een licht gewijzigde vorm, beide attesten betreffen trouwens fotokopieën.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT